

Sygn. akt: ***X C 1988/17 upr.***

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bogusława Sobczuk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Mariola Perfikowska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko P. S.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt X C 1988/17

UZASADNIENIE

Powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł w dniu 5 maja 2017 r. do tut. Sądu Rejonowego pozew przeciwko P. S. o zapłatę kwoty 519,95 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wniesienia powództwa tj. dnia 5 maja 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że pozwanego oraz poprzednika prawnego (...) Bank (...) S.A. łączyła Umowa bankowa nr (...) z dnia 11 września 2009 r. na podstawie której Bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z naruszeniem przez stronę pozwaną postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, Bank wypowiedział umowę. W dniu 24 czerwca 2016 r. (...) Bank (...) S.A. zawarła umowę przelewu wierzytelności z easyDEBT Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym zarządzanym przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A.

Istnienie ciężącego po stronie pozwanej obowiązku spełnienia dochodzonego roszczenia zostało dodatkowo stwierdzone wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego powoda nr (...). Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi szczególnie dokument prywatny, którego treść i znaczenie została uregulowana przepisami art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych.

Na dochodzoną niniejszym pozewem kwotę składa się: niespłacona należność główna w kwocie 373,72 zł i skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w

kwocie 146,23 zł. Strona powodowa żąda skapitalizowanych odsetek należnych do chwili wytoczenia powództwa i żądania od nich dalszych odsetek za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa.

Powód wezwał pozwanego do dobrowolnego uregulowania zadłużenia, jednakże bezskutecznie, do skierowana powództwa strona pozwana nie uregulowała swojego zadłużenia względem powoda.

Pozwany P. S. nie stawił się na rozprawie, nie ustosunkował się w żaden sposób do żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 czerwca 2016 r. (...) Bank (...) S.A. zawarła umowę przelewu wierzytelności z easyDEBT Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym zarządzanym przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w W..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 24 czerwca 2016 r. k. 9-13, w yciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 czerwca 2016 r. k.6).

W dniu 19 kwietnia 2017 r. powód wystawił W. z Ksiąg Rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego nr (...) w którym wskazał zadłużenie P. S. w kwocie 519,95 zł, w tym 373,72 zł tytułem niespłaconego kapitału i 146,23 zł tytułem odsetek z tytułu umowy bankowej. Wyciąg nie wskazuje numeru umowy bankowej.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu k. 4).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, tzn., aby rzeczywiście doszło do przelewu na rzecz powoda wierzytelności przysługującej (...) Bank (...) S.A w W. względem pozwanego P. S..

Wskazać należy, że powód wywodzi swe roszczenie z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2016 r. zawartej przez powoda z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.. Wraz z pozwem powód przedłożył przedmiotową umowę oraz wydruk z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2016 r. (...) Bank (...) S.A., stanowiący załącznik nr 1 do umowy. Podkreślić należy, że jest to jedynie wydruk komputerowy, niepodpisany i nie wiadomo przez kogo sporządzony. Z całą pewnością nie może on zostać uznany za dowód tego, że powód nabył wierzytelność przysługującą (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. względem pozwanego P. S..

Niewystarczającym do wykazania zasadności roszczenia dowodem jest przedłożony wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda (k.4). Wyciąg ten jest dokumentem prywatnym pochodzącym od powoda - na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r. (wydanym w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP (...)) utracił charakter dokumentu urzędowego korzystającego z domniemania prawdziwości. Jest to jedynie dokument prywatny wyrażający stanowisko powoda i nie jest dowodem wykazującym nabycie przez powoda wierzytelności względem pozwanego ani na wysokość tej wierzytelności.

Powód nie przedłożył także umowy bankowej nr (...) z dnia 11 września 2009 r. zawartej przez pozwanego oraz poprzednika prawnego powoda (...) Bank (...) S.A., na podstawie której Bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne. Nie wiadomo więc także, czy przedmiotowa wierzytelność przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi, i w jakiej wysokości.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność, nie wykazał on bowiem, iż nabył przedmiotową wierzytelność.

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c.,

zgodnie, z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia. Wraz z pozwem winien był wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Nie jest bowiem rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Pomimo, iż pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, Sąd nie był zobligowany do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. określa podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Tylko wtedy, gdy sąd nie ma uzasadnionych wątpliwości, zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy zadanie pozwu jest zgodne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, LEX nr 7094), „Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (tak wyrok SN z 31 marca 1999 r. I CKU 176/97 LEX nr 37430). Wobec tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. Uznanie za prawdziwe twierdzeń pozwu, w przypadku zaistnienia przesłanek do wydania wyroku zaocznego, nie zwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Twierdzenia pozwu budzą uzasadnione wątpliwości, jeżeli zasadnym wydaje się np. że nie odpowiadają one w pełni rzeczywistości lub nie zawierają jej pełnego obrazu, co występuje w rozpoznawanej sprawie. W wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierać się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (tak SN w wyroku z dnia 14 sierpnia 1972 r. III CR 153/72, OSNCP 1973, nr 5, poz. 60). Sam brak odpowiedzi na pozew nie jest wystarczający do wydania wyroku zaocznego, w sytuacji gdy dowody i twierdzenia powoda są niekompletne i pozostają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu.

W rozpoznawanej sprawie nie można uznać, że okoliczności przytoczone w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Jak wyżej wskazano, powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej do żądania od pozwanego zapłaty wskazanej kwoty. Przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszony wierzytelności. Przedstawiona przez powoda umowa przelewu wierzytelności może stanowić dowód tylko tego, że ją zawarto. Załączony wydruk komputerowy nie został opatrzony podpisem, nie jest on również połączony trwale z żadnym dokumentem, nie pozwala na uznanie, że oświadczenie zawarte w tym wydruku, jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem przedmiotowy środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (zob. też B. T., Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M.Praw. 2008, nr 5, s.248 i in.). Nie może zatem stanowić dowodu, na podstawie którego Sąd mógłby czynić ustalenia w zakresie legitymacji czynnej powoda, ani też nie dowodzi on przelewu wierzytelności w określonej wysokości. Tak jak i wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, wyżej już wyczerpująco omówiony.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.